

Успішність розвитку української економіки, а відтак і активізація її продуктивності за сучасних динамічних і глобальних викликів дедалі більшою мірою ґрунтується на інноваційних факторах.

Ці реалії виступають основою створення передових технологій та потребують значних інвестицій для технологічного оновлення виробництва, випуску інноваційної продукції, забезпечення конкурентоспроможності вітчизняного товарного продукту на світових ринках. За таких обставин одним з найважливіших завдань інвестиційно-інноваційної політики української влади є формування якісно нового соціально-економічного середовища, його інтелектуального клімату, які б обумовлювали системні економічні, соціальні, політичні, нормотворчі, інституціональні зміни і управлінські стимулювання інвестиційної активності та інвестиційних процесів.

Ефективна інноваційна діяльність передбачає необхідність постійного продукування ряду системних заходів: наукових, організаційних, технологічних, фінансових, комерційних тощо; зміни діючих ділових і управлінських моделей, виробничих процесів. Все це потребує значних обсягів інвестиційних ресурсів, надходження яких прямо залежить від інвестиційної привабливості соціально-економічного середовища, у якому відбувається інноваційна діяльність (*Ворона В., Піддубний В. Економіка України: інвестиційна привабливість і конвертація соціального капіталу // Наука та інновації. – 2013. – № 2. – С. 104–105*).